

ខននីលុស ហ្វូដង្ស៊ី

ហេរី រ៉ុន និង ហ៊ីម៉ាយអូនី ដឹងយូរមកហើយថា ហាហ្គ្រីដ មានទំនោរចិត្តស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងទៅលើសត្វចម្លែកធំៗ។ ក្នុងកំលុងពេលឆ្នាំដំបូងនៅសាលាហុកវ៉ាត គាត់បានព្យាយាមចិញ្ចឹមសត្វនាគមួយក្បាលនៅក្នុងកូនផ្ទះឈើរបស់គាត់ ហើយត្រូវចំនាយពេលយ៉ាងយូរទំរាំតែគាត់ដាច់ចិត្តបំភ្លេចសត្វឆ្កែយក្សក្បាលបី ដែលគាត់បានដាក់ឈ្មោះថា ផ្លាហ្វី។ ហើយប្រសិនបើ ហាហ្គ្រីដ កាលពីនៅក្មេងវិញ ឲ្យតែឮថាមានសត្វចម្លែកមួយក្បាលពូនសំដំនៅកន្លែងណាមួយក្នុងប្រាសាទ ហេរីច្បាស់ក្នុងចិត្តណាស់ថា គាត់ប្រាកដជាតាមមើលសត្វនោះឲ្យខាងតែបាន មិនថានៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណាឡើយ។ គាត់ប្រហែលជាគិតថា វាគឺជាធើរៈបោរមុខមួយដែលសត្វចម្លែកនោះត្រូវឃុំឃាំងអស់រយៈពេលយូរយ៉ាងនេះ ហើយគិតទៀតថា វាសមនឹងទទួលបាននូវឱកាសដើម្បីពត់ពែនជើងជាច្រើនរបស់វា។ ហេរីត្រឹមតែអាចស្រមៃស្រមៃដល់ហាហ្គ្រីដកាលនៅអាយុដប់បីឆ្នាំ កំពុងព្យាយាមសិក្សាបញ្ចូលខ្សែចង និងប្រឡាក់ទៅលើផ្លែក្បាលបីនោះ។ ប៉ុន្តែវាក៏ដឹងច្បាស់ដែរថា ហាហ្គ្រីដមិនដែលមានចេតនាសម្លាប់នរណាម្នាក់ឡើយ។

ហេរីបានបន់ស្រន់ហាសិបភាគរយថា វាមិនបានដឹងអំពីរបៀបប្រើប្រាស់សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ រីតដល ទេ។ ម្តងហើយម្តងទៀតដែល រ៉ុន និង ហ៊ីម៉ាយអូនី បង្ខំឲ្យនិយាយសាឡើងវិញនូវអ្វីដែលវាបានឃើញ រហូតទាល់តែវាធុញទ្រាន់លែងចង់ប្រាប់ពួកគេ និងធុញទ្រាន់នឹងការរិយាយសាចុះសាឡើងនូវសន្ទនាដែលកើតមានឡើងបន្តបន្ទាប់មក។

- រីតដលប្រហែលជាចាប់មនុស្សខុសហើយ- ហ៊ីម៉ាយអូនីនិយាយ។ - ប្រហែលជាបិសាចផ្សេងទេដែលបានវាយប្រហារមនុស្សទាំងអស់នោះ...

- តើឯងគិតថាកន្លែងនេះផ្ទុកបិសាចបានប៉ុន្មានក្បាលទៅ?- រ៉ុនសួរទាំងធុញទ្រាន់។

- ពួកយើងបានដឹងរួចមកហើយថា ហាហ្គ្រីដ ត្រូវគេបណ្តេញចេញ- ហេរីនិយាយយ៉ាងកំសត់។ - ហើយការវាយប្រហារប្រាកដជាត្រូវបានបញ្ឈប់ បន្ទាប់ពីហាហ្គ្រីដត្រូវគេដេញចេញពីសាលា។ បើមិនដូច្នោះទេ រីតដលក៏មិនទទួលបានរង្វាន់ដែរ។

រ៉ុនព្យាយាមរកនឹកមើលហេតុផលផ្សេងពីនោះ។

- ស្តាប់មើលទៅ រីតដល វិភាជន៍ដូចព្យែរស៊ីមេនទែន...និយាយអញ្ចឹង តើនរណាសុំឲ្យគេបកអាត្រាតពីហាហ្គ្រីដទៅហ្ន៎?

- ប៉ុន្តែបិសាចនោះបានសំលាប់មនុស្សម្នាក់ណា រ៉ុន- ហ៊ីម៉ាយអូនីស្រដី។

- ហើយ រីតដល នឹងត្រូវត្រលប់ទៅមជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រាពួកលោកិយវិញប្រសិនបើពួកគេបិទសាលាហុកវ៉ាតចោល- ហេរីពោល។ - ខ្ញុំមិនបន្ទោសគាត់ដែលចង់នៅទីនេះទេ...

រ៉ុនខាំមាត់បន្តិច រួចនិយាយទាំងស្នាក់ស្ទើរ៖

ខននិយាយ ហ្នឹងហ្នឹង

- តើឯងនៅ ផ្លូវភក្តី បានជួបហាហ្នឹងមែនទេ ហើរ?
- គាត់ពេលនោះកំពុងតែទិញថ្នាំបណ្តេញខ្យងស៊ីសាច់- ហើរនិយាយយ៉ាងលឿន។

ពួកគេទាំងបីនាក់ស្ងាត់មាត់ជ្រៀប។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ហ៊ីម៉ាយអូនីបានបន្លឺឡើងនូវសំណួរដែលចាក់ស្រែះបំផុតដោយសំឡេងស្នាក់ស្ទើរ៖

- តើឯងគិតថាពួកយើងគួរតែទៅសាកសួរហាហ្នឹងពីរឿងទាំងអស់នេះទេ?
- ធ្វើទៅច្បាស់ជាសមណាស់ហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - សូស្តី! ហាហ្នឹង ប្រាប់ពួកយើងមកមើល ថាតើថ្មីៗនេះលោកមានបានលែងអ្វីមួយទៀតដុះឆាមពេញចូលក្នុងសាលាទេ?

ដល់ចុងក្រោយ ពួកគេក៏សម្រេចចិត្តថានឹងមិននិយាយអ្វីទៅកាន់ហាហ្នឹងទេ លុះត្រាណាតែមានការវាយប្រហារមួយទៀតកើតឡើង ហើយខណៈពេលដែលពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅច្រើនថ្ងៃ ដោយលែងឮសំឡេងខ្សឹបខ្សៀវគ្មានរូបគ្មានរាងនោះ ពួកគេក៏ចាប់ផ្តើមមានសង្ឃឹមថា ពួកគេមិនចាំបាច់ត្រូវនិយាយពីមូលហេតុដែលគាត់ត្រូវគេបណ្តេញចេញពីសាលានោះឡើយ។ ជិតបួនខែទៅហើយ ដែលចាស់ស្ទើរ និងនឹកស្ទើរតែក្បាលត្រូវរងអាគមបង្កក ហើយសឹងតែអ្នករាល់គ្នាហាក់ដូចជាគិតថា អ្នកវាយប្រហារនោះ ទោះជានរណាក៏ដោយ ប្រហែលជាចូលនិវត្តន៍ឈប់ធ្វើសកម្មភាពហើយ។ ក្រោយៗមកទៀត ភីក៏ផ្សព្វផ្សាយនឹងច្រៀងចម្រៀង "ឱ! ជោគជ័រ អាកំហូច"។ នៅថ្ងៃមួយ អេនី មេកស៊ីលេន បានសុំហើរយ៉ាងគួរសម ឲ្យជួយហុចផុងដាក់ផ្សិតពុលលោតផ្លោតៗ ក្នុងម៉ោងរៀនមុខវិជ្ជាកូតតាមសាស្ត្រ ហើយនៅខែមីនាដើម ម៉ាន់ខ្មែក ជាច្រើនប្រារព្ធពិធីជប់លៀងដ៏ធំសឹងបែកក្រដាសត្រចៀកក្នុងផ្ទះពួកទីបី។ រឿងនេះធ្វើឲ្យសាស្ត្រាចារ្យ សប្តោក សប្តាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

- ពេលដែលពួកវាចាប់ផ្តើមព្យាយាមដើរចូលដើងគ្នាវាទៅវិញទៅមក ពេលនោះយើងនឹងដឹងថាពួកវាពេញវ័យហើយ- គាត់ប្រាប់ហើរ។ - បន្ទាប់មក ពួកយើងនឹងអាចព្យាបាលពួកមនុស្សគួរឲ្យកំសត់ទាំងនោះនៅគិលានដ្ឋានបានហើយ។

*

សិស្សឆ្នាំទីពីរមានរឿងថ្មីដែលត្រូវគិតក្នុងកំឡុងពេលថ្ងៃឈប់សម្រាកបុណ្យប៉ាក។ ដល់ពេលត្រូវជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាសម្រាប់ឆ្នាំទីបីហើយ គឺជាបញ្ហាដែលយ៉ាងហោចណាស់ ហ៊ីម៉ាយអូនី យកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បំផុត។

- វាអាចកំណត់អនាគតយើងទាំងមូលបាន- នាងប្រាប់ហើរ និងរ៉ុន ខណៈពេលដែលពួកគេពិនិត្យមើលបញ្ជីមុខវិជ្ជាថ្មីៗព្រមទាំងគូសចំណាំក្បែរមុខវិជ្ជាដែលគេជ្រើសរើស។
- ខ្ញុំចង់តែបោះបង់មុខវិជ្ជាឱសថចោលទេ- ហើរស្រដី។
- ពួកយើងធ្វើមិនបានទេ- រ៉ុនបដិសេធយ៉ាងស្រងេះស្រងោច។ - ពួកយើងត្រូវតែរៀនមុខវិជ្ជាចាស់ៗទាំងអស់ បើមិនអញ្ចឹងទេ ខ្ញុំទាត់មុខវិជ្ជា ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹត ចោលតាំងពីយូរហើយទៅហើយ។
- ប៉ុន្តែមុខវិជ្ជានេះសំខាន់ណាស់ណា!- ហ៊ីម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ទាំងផ្ទុកផ្អើល។
- បើឲ្យឡាក់ហាតបង្រៀន មិនចាច់ក៏បានដែរ- រ៉ុនពោល។ - ខ្ញុំគ្មានរៀនបានអ្វី ក្រៅពីចេះលែងសត្វម្រេញគង្វាលនោះទេ។

នៅរល ឡង់បត់ថម ទទួលបានសំបុត្រជាច្រើនពីគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់វា។ ពួកគេសុទ្ធតែផ្តល់យោបល់អញ្ជោះអញ្ជោះទៅលើមុខវិជ្ជាដែលវាគួរជ្រើសរើស។ ដោយច្របូកច្របល់ និងព្រួយបារម្ភ វាក៏អង្គុយអានមុខវិជ្ជាក្នុងបញ្ជីនោះម្តងមួយៗ ដោយលានអណ្តាតចេញក្រៅ រួចសួរសិស្សដទៃទៀតថា តើពួកគេគិតថាមុខវិជ្ជានព្រឹទ្ធស្តាប់មើលទៅពិបាកជាងមុខវិជ្ជាសិក្សាអក្សរ បុរាណរឺក៏យ៉ាងណា។ ខ្លីន ចូម៉ាស ដែលកើតពីពួកលោកិយដូចហើរដែរ ទាល់តម្រិះមិនដឹងជាធ្វើយ៉ាងណាក៏បិទភ្នែក រួចចាក់ចង្ហិន៖

ខនទីបុស ហ្វូដហ្វូ

វេទមន្តទៅលើក្រដាសបញ្ជី បើចាក់ត្រូវមុខវិជ្ជាណា ជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាហ្នឹង។ ហើយម៉ាយអូនីវិញគ្មានស្តាប់យោបល់នរណាគេទេ ក៏ជ្រើសរើស ទាំងអស់តែម្តង។

ហេវីញញឹមទាំងក្រៀមក្រំដាក់ខ្លួនឯង កាលណាគិតដល់អ្វីដែលលោកមាឃីណុន និងអ្នកម៉ឺងពីទូរៀននិយាយប្រសិនបើ វាសាកពិគ្រោះអាជីពដែលវាចង់ជ្រើសរើសក្នុង ពិភពវេទមន្ត ជាមួយនឹងពួកគេនោះ។ មិនមែនថាវាមិនទទួលបានការណែនាំពី នរណាម្នាក់នោះទេ ព្យៀរស៊ី វីស្ទី បើកដៃចំហជាជំនួយក្នុងការចែករំលែកបទពិសោធផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា។

- វាស្រេចទៅលើថាតើឯងចង់ទៅណា ហេវី- វាបរិយាយប្រាប់។ - ប៉ុណ្ណឹងមិនចាត់ទុកថាជាបំពេញក្នុងការគិតគូរពី អនាគត ដូច្នោះហើយខ្ញុំសូមផ្តល់យោបល់ឯងឲ្យជ្រើសរើសមុខវិជ្ជា ទស្សន៍ទាយ ចុះ។ អ្នកផងគេតែងតែថាមុខវិជ្ជា ការសិក្សាពីពួក លោកិយ គឺជាជម្រើសទន់ខ្សោយ ប៉ុន្តែបើតាមទស្សន៍ខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំបែរជាគិតថា វេទមន្តត្រូវតែមានការយល់ដឹងស៊ីជម្រៅអំពីសហគម គ្មានវេទមន្ត ជាពិសេសប្រសិនបើគិតចង់ធ្វើការដោយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងពួកគេ...មើលប៉ារបស់ខ្ញុំទៅ គាត់ត្រូវទាក់ ទងជាមួយនឹងពួកលោកិយតែរហូតហ្នឹង។ បងប្រុសខ្ញុំ ឆាលី ជាប្រភេទមនុស្សរស់នៅក្រៅផ្ទះ ដូច្នោះគាត់ក៏ជ្រើសយកមុខវិជ្ជា តំហែ រក្សាសត្វវេទមន្ត តែម្តង។ រើសតាមទេពកោសល្យឯងណា ហេវី។

ប៉ុន្តែរឿងតែម្យ៉ាងគត់ដែលហេវីមានអារម្មណ៍ថាពូកែគឺការលេង ឃ្វីដឌីច្នៃ។ ចុងបញ្ចប់ វាក៏ជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាថ្មីៗតាមរ៉ុនទាំង អស់ ដោយគិតថាទោះជាវាខ្លក្បាលបង្កងចំពោះមុខវិជ្ជាទាំងនេះក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏វាមានមិត្តភក្តិរូសរាយម្នាក់ជួយយឺត ជួយយោងដែរ។

*

ការប្រកួតកីឡា ឃ្វីដឌីច្នៃ បន្ទាប់របស់ក្រុមហ្វីហ្វីប្លូនដ័រគឺត្រូវប្រកួតនឹងក្រុម ហាហ្វូលធាហ្វ។ ដំបងកំពុងតែទទួលស្នើឲ្យមាន ការហាត់សមជាត្រូវរៀនរាល់យប់ក្រោយពីញ៉ាំអាហារពេលល្ងាចហើយ អញ្ចឹងហេវីគ្មានពេលគិតអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីឃ្វីដឌីច្នៃ និង កិច្ចការផ្ទះនោះឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងណា ការហ្វឹកហាត់លើកនេះរាងគ្រាន់បើជាមុន ហោចណាស់ក៏មិនសូវប្រឡាក់ប្រឡូសភក់ជ្រាំ ដែរ ហើយនៅល្ងាចមុនពេលការប្រកួតថ្ងៃសៅរ៍ វាយកម្រៃចោលទៅទុកនៅសយនដ្ឋានរបស់វា ក្នុងចិត្តមានអារម្មណ៍ថាឱកាស ដណ្តើមបានពានរង្វាន់ឃ្វីដឌីច្នៃមិនដែលបានល្អប្រពៃដូចពេលនេះទេ។

ប៉ុន្តែអារម្មណ៍រីករាយរបស់វានៅមិនបានយូរទេ។ នៅចុងដណ្តើមទៅកាន់សយនដ្ឋាន វាបានជួប នេវីល ឡុងបត់ថម ដែល កំពុងតែមានទឹកមុខភ័យស្លន់ស្លាវ។

- ហេវី...ខ្ញុំមិនដឹងថានរណាជាអ្នកធ្វើទេ។ ខ្ញុំទើបតែរកឃើញ...
នេវីលរុញទ្វារបើកឡើង ភ្នែកសម្លឹងមើលហេវីទាំងភិតភ័យ។

អីវីអីវ៉ាន់នៅក្នុងវ៉ាលីសរបស់ ហេវី ស្ថិតនៅរាយប៉ាយគ្រប់ទីកន្លែង។ អាវខ្លួនរបស់វាដាច់រំហែកនៅលើកម្រាលឥដ្ឋ។ កម្រាលពួកត្រូវបានទាញចេញពីគ្រែបង្គោលបួនរបស់វា ហើយថតទូត្រូវបានទាញចេញពីទូជិតគ្រែរបស់វា ចំនែកឯរបស់របរក្នុងថត នោះពង្រាយព្រើរព្រើរពេញលើពួក។

ហេវីដើរទៅជិតគ្រែ ទាំងច្របាច់ឆ្កួង ជើងជាន់លើទំព័រពីរបីសន្លឹកដែលដាច់ចេញពីសៀវភៅ *ការធ្វើដំណើរជាមួយរ៉ូបតា* ខណៈពេលដែលវា និងនេវីលនាំគ្នាទាញភ្នែកដាក់លើគ្រែវិញ រ៉ុន ឌីន និងស៊ីម្យុសក៏ចូលមកដល់។ ឌីនស្រែកជេរខ្លាំងៗតែ ម្តង។

- តើមានអ្វីកើតឡើង ហេវី?

ខននិស្សន ហ្វេដហ្វ

- មិនដឹងដែរ- ហេរីតប។ ប៉ុន្តែរ៉ុនកំពុងតែពិនិត្យមើលអារ្យរបស់ហេរីនោះទេ។ ហោប៉ៅទាំងអស់សុទ្ធតែល្ងៃចេញមកក្រៅ។

- មានគេកំពុងតែរកមើលអ្វីម្យ៉ាងហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - តើមានបាត់អ្វីទេ?

ហេរីចាប់ផ្តើមលើករបស់របរ គ្រវែងចូលទៅក្នុងវ៉ាលីសវិញ។ ទាល់តែដល់ពេលដែលវាបោះសៀវភៅឡាក់ហាតចុងក្រោយចូលទៅក្នុងវ៉ាលីស ទើបនឹកឃើញថាបាត់អ្វី។

- សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់វីតដលបាត់ហើយ- វានិយាយខ្សាច់ប្រាប់រ៉ុន។

- ថាម៉េច?

ហេរីញែកក្បាលជាសញ្ញាសំដៅទៅទ្វារសយនដ្ឋាន ហើយរ៉ុនក៏តាមវាចេញក្រៅ។ ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ចុះទៅសាលារួមប្រ៊ីហ្វីនដ័រ ដែលនៅសល់តែសិស្សប្រហែលពាក់កណ្តាល រួចក៏ទៅអង្គុយជិតហ៊ីម៉ាយអូនី ដែលកំពុងតែអង្គុយម្នាក់ឯងអានសៀវភៅមានចំណងជើងថា *រៀនអក្សរហុណាដាយ*។

ហ៊ីម៉ាយអូនីភ្ញាក់ផ្អើលខ្លាំងពេលបានឮដំណឹងនេះ។

- ប៉ុន្តែ...មានតែសិស្សប្រ៊ីហ្វីនដ័រទេដែលអាចចូលទៅលួចបាន...អ្នកក្រៅគេមិនដឹងពាក្យសម្ងាត់របស់ពួកយើងទេ...

- ប្រាកដហើយ- ហេរីយល់ស្រប។

*

ពួកគេភ្ញាក់ឡើងថ្ងៃស្អែក ផ្ទៃមេឃភ្លឺស្រឡះ ខ្យល់រំភើយៗបក់ផាត់ស្រស់ស្រាយកាយ។

- អាកាសធាតុថ្ងៃនេះល្អបំផុតក្នុងការប្រកួតកីឡាហ្វីដឌីច្វ័រ!- ដំបងខននិយាយយ៉ាងរំភើបនៅតុប្រ៊ីហ្វីនដ័រ ព្រមទាំងដាក់ពងទាបែកច្របល់ចូលគ្នាលើចានសមាជិកក្រុមម្នាក់ៗ។ - ហេរី ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយឡើង ឯងត្រូវទទួលទានអាហារពេលព្រឹកពិសេសៗ!

ហេរីរំលតែសម្លឹងមើលតុប្រ៊ីហ្វីនដ័រដែលអង្គុយពេញដោយសិស្ស ក្នុងចិត្តសង្ស័យថា ម្ចាស់ថ្មីរបស់កំណត់ហេតុវីតដល មិនដឹងជានៅចំពីមុខវ៉ាក៏អត់។ ហ៊ីម៉ាយអូនីចេះតែជម្រុញវាឲ្យរាយការណ៍ពីអំពើចោរកម្មនេះ ប៉ុន្តែហេរីមិនចូលចិត្តគំនិតនេះទេ។ ប្រសិនបើវាទៅរាយការណ៍មែន ច្បាស់ជាត្រូវរៀបរាប់ប្រាប់សាស្ត្រាចារ្យទាំងអស់អំពីកំណត់ហេតុនោះ ហើយតើនឹងមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលដឹងពីមូលហេតុ ដែលហាហ្វីដត្រូវបានបណ្តេញចេញពីសាលា? វាមិនចង់ក្លាយជាអ្នកដែលត្រូវស៊ើបអង្កេតទាំងអស់នេះឡើងវិញម្តងទៀតទេ។

ខណៈពេលដែលវាចាកចេញពីសាលាធំជាមួយរ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនី ដើម្បីទៅប្រមែប្រមូលរបស់របរហ្វីដឌីច្វ័ររបស់វា សេចក្តីព្រួយបារម្ភមួយទៀតបានចូលមកក្នុងបញ្ជីព្រួយបារម្ភ ដែលចេះតែកើនឡើងរបស់វា។ វាទើបតែឈានជើងជាន់លើជណ្តើរថ្លើមថ្មស្រាប់តែវាឮសំឡេងនោះម្តងទៀត៖

- សម្លាប់លើកនេះ...ឲ្យខ្ញុំចិញ្ច្រាំ...ហែក...

វាស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យរ៉ុន និងហ៊ីម៉ាយអូនីភ្ញាក់លោតចេញពីវា។

- សំឡេងនោះទៀតហើយ!- ហេរីបន្តឡើង ព្រមទាំងងាកមើលទៅក្រោយ។ - ខ្ញុំទើបតែឮសំឡេងនោះអំបាញ់មិញនេះឯង...

ពួកឯងឮទេ?

រ៉ុនគ្រវីក្បាល ភ្នែកបើកធំៗបិទពងមាន់។ ប៉ុន្តែហ៊ីម៉ាយអូនីបែរជាយកក្បាលទះថ្ងាស។

- ហេរី...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំយល់ហើយ! ខ្ញុំត្រូវទៅបណ្តាលយសិន!

ខននីលុស ហ្វេដេរ៉ា

ថារួចនាងក៏រត់ប្រុយឡើងតាមជណ្តើរទៅបាត់។

- តើនាងយល់អ្វី? - ហេរីស្រីដីទាំងច្របូកច្របល់ក្នុងចិត្ត ភ្នែកនៅតែសម្លឹងមើលជុំវិញ ក្រែងដឹងថាតើប្រភពសំឡេងនោះ ចេញមកពីណា។

- ដឹងច្រើនជាងខ្ញុំទៀត- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងត្រូវក្បាល។
- ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជានាងត្រូវទៅបណ្តាលយ?
- ពីព្រោះថាហើម៉ាយអូនីតែងតែធ្វើអញ្ចឹងឯង- រ៉ុនតប ដោយញាក់ស្នា។ - ពេលឆ្ងល់ ទៅបណ្តាលយ។

ហេរីឈរទាំងស្នាក់ស្ទើរ ត្រចៀកចាំស្តាប់សំឡេងនោះម្តងទៀត ប៉ុន្តែឥឡូវមនុស្សម្នាចាប់ផ្តើមចេញពីសាលធំនៅខាង ក្រោយវា ជជែកគ្នាខ្លាំងៗ និងធ្វើដំណើរចេញតាមទ្វារមុខទៅវាលប្រកួតកីឡាឃ្លីដឌីច្នោះ។

- ល្មមដល់ពេលទៅហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - ជិតដល់ម៉ោងដប់មួយហើយ...ការប្រកួតជិតចាប់ផ្តើមហើយ។

ហេរីរត់ឡើងទៅអគារប្រ៊ូហ្វីនដ័រ រួចយកអំបោស នីមប៊ូស ២០០០ របស់វា ហើយចូលរួមក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងតែ ពពាក់ពពួននៅលើទីលាន ប៉ុន្តែអារម្មណ៍របស់វាគឺនៅក្នុងប្រាសាទឯនោះទេ ក្នុងចិត្តខ្លាញ់ខ្លួនពីសំឡេងគ្មានរាងរាងមួយនោះ ហើយពេលដែលវាពាក់រ៉ូបពណ៌ក្រហមឆ្កៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់រួច វាក៏បានធូរស្រាលឡើងវិញ ព្រោះថាមនុស្សទាំងអស់ នៅក្រៅទស្សនាការប្រកួតទាំងអស់គ្នា។

ក្រុមកីឡាករនីមួយៗដើរចេញទៅទីលានប្រកួត ដោយទទួលបាននូវសំឡេងទះដៃហោកញ្ជ្រៀមរមរម។ អូលីវី រូដ (ដំបង) ឡើងជិះអំបោសហោះកំដៅសាច់ដុំប៉ុន្មានដុំ ក្រឡឹងបង្គោលទី ចំនែកឯអ្នកស្រី ហ៊ីច្នូ ចាប់ផ្តើមព្រលែងបាល់។ ក្រុមហាហ្វីលធិហ្វ ដែលលេងក្នុងឯកសណ្ឋានពណ៌លឿងខ្ចី កំពុងតែឈរជុំពិភាក្សាគ្នាពីយុទ្ធសាស្ត្រចុងក្រោយ។

ហេរីទើបតែឡើងជិះអំបោសរបស់វា ស្រាប់តែសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដើររណ្តើរ រត់រណ្តើរមកលើទីលាន ក្នុងដៃ មានកាន់ខ្សែស្រទាសសព្វពណ៌ស្វាយដ៏ធំសម្បើមមួយ។

ហេរីធ្លាក់បេះដូងក្នុងដួងចិត្តមួយដុំអញ្ចឹង។

- ការប្រកួតនេះត្រូវបានរំសាយហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប្រកាសតាមខ្សែស្រទាសសព្វទៅកាន់ទស្សនិកជន ក្នុងពហុកីឡាដ្ឋានទាំងមូល។ សំឡេងស្រែកអូរអូរបានបន្តឡើង។ អូលីវី រូដ ចុះមកលើដី ហើយរត់សំដៅមករកសាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាលទាំងទឹកមុខជ្រួលច្របល់ ដល់ថ្នាក់ភ្លេចចុះពីលើអំបោស។

- ប៉ុន្តែសាស្ត្រាចារ្យ!- វាស្រែក។ - យើងត្រូវតែប្រកួត...ពានរង្វាន់...*ប្រ៊ូហ្វីនដ័រ...*

សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលមិនរវល់នឹងវាឡើយ។ គាត់បែរមកបន្តស្រែកតាមខ្សែស្រទាសសព្វ៖

- សិស្សានុសិស្សទាំងឡាយត្រូវត្រលប់ទៅកាន់សាលារួមក្រុមនីមួយៗ រង់ចាំស្តាប់ដំណឹងបន្តទៀតពីមេក្រុមខ្លួន។ សូមចាក ចេញជាប្រញាប់!

បន្ទាប់មកគាត់ដាក់ខ្សែស្រទាសសព្វចុះ ហើយហៅហេរីឲ្យមកជួបគាត់។

- ជោគជ័យ ខ្ញុំចង់ឲ្យឯងមកជាមួយខ្ញុំ...

ហេរីឆ្ងល់ក្នុងចិត្តខ្លាំងថា តើគាត់អាចសង្ស័យវាបានយ៉ាងម៉េចទៀតលើកនេះ។ វាឃើញរ៉ុនផ្តាច់ខ្លួនចេញពីហ្វូងមនុស្ស ដែលកំពុងតែរអូរទាំង រួចរត់មករកពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេដើរសំដៅចេញទៅប្រាសាទ។ ដោយក្តីភ្ញាក់ផ្អើលរបស់ហេរី សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលឥតជំទាស់ឡើយ។

ខនទីលុស ហ្វូដហ្វូ

- មែនហើយ ឯងក៏ប្រហែលជាគួរតែមកដែរ វីស្តី។

សិស្សមួយចំនួនដែលដើរជុំវិញពួកគេ ខ្លះកំពុងតែត្អូញត្អែរដោយសារតែការប្រកួតត្រូវបញ្ឈប់ ខ្លះទៀតបង្ហាញទឹកមុខព្រួយបារម្ភ។ ហេរី និងរ៉ុនដើរតាមសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលត្រលប់ចូលសាលា ឡើងជណ្តើរថ្លើមថ្ម។ ប៉ុន្តែលើកនេះពួកគេមិនទៅការិយាល័យគ្រូណាម្នាក់ទេ។

- នេះប្រហែលជាភ្នាក់ផ្អើលបន្តិចហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបន្លឺឡើងដោយសំឡេងថ្មមួយគ្នាឲ្យភ្នាក់ផ្អើលខណៈពេលដែលពួកគេដើរទៅជិតគិលានដ្ឋាន។ - មានការវាយប្រហារម្តងទៀតហើយ ... គឺការវាយប្រហារ *ស្ត្រូន* ម្តងទៀត។

គ្រឿងក្នុងហេរីហាក់ដូចជាត្រូវរមួលចូលគ្នា។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលរុញទ្វារបើកឡើង ហើយវា និងរ៉ុនក៏ចូលទៅក្នុង។

អ្នកស្រីផុមហ្វ្រឹកំពុងតែអានមើលក្មេងស្រីឆ្នាំទីប្រាំម្នាក់ ដែលមានសក់វែងអង្កាញ់។ ហេរីចំនាំបានថា នាងជាសិស្សក្រុមរ៉ានីនក្លាហូ ដែលពួកគេច្រឡំស្ត្រីរកទិសដៅទៅសាលារួមរបស់ក្រុមស្តីតីរីន។ ហើយនៅត្រែជាប់នាងគឺ...

- ហីម៉ាយអូនី!- រ៉ុនបន្លឺឡើងគ្រលរតិចៗ។

ហីម៉ាយអូនីសណ្តែកខ្លួននៅទីនោះឡើងវិញឆ្អឹង វិញក្នុងទាំងពីររបស់នាក់បើកក្រឡក់គ្មានវិញ្ញាណអ្វីទាល់តែសោះ។

- ពួកគេត្រូវបានរកឃើញនៅជិតបណ្ណាល័យ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលពន្យល់។ - ខ្ញុំមិនគិតថាពួកឯងទាំងពីរនាក់អាចពន្យល់ថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងទេ មែនទេ? របស់នេះស្ថិតនៅលើកម្រាលឥដ្ឋជិតពួកគេ...

គាត់កំពុងតែកាន់បង្ហាញកញ្ចក់រាងមូលតូចមួយ។

- ខ្ញុំនឹងនាំពួកឯងត្រលប់ទៅអគារហ្គ្រីហ្វីនដ៍វិញ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលស្រដីដោយសំឡេងធ្ងន់ៗ។ - ខ្ញុំក៏ត្រូវការទៅទីនោះដើម្បីប្រកាសប្រាប់ពួកសិស្សផងដែរ។

*

- សិស្សទាំងអស់នឹងត្រលប់ទៅសាលារួមតាមក្រុមខ្លួននីមួយៗនៅម៉ោងប្រាំមួយល្ងាច។ គ្មានសិស្សណាម្នាក់អាចចាកចេញពីសយនដ្ឋានក្រោយពីម៉ោងនោះឡើយ។ គ្មានសិស្សណាម្នាក់អាចប្រើប្រាស់បន្ទប់ទឹកដោយគ្មានគ្រូទៅជាមួយទេ។ រាល់ការហ្វឹកហាត់ និងការប្រកួតកីឡាហ្វឹកដុំខ្លួនទាំងអស់នឹងត្រូវផ្អាកមួយរយៈ។ ហើយក៏នឹងគ្មានសកម្មភាពពេលល្ងាចទៀតដែរ។

សិស្ស ហ្គ្រីហ្វីនដ៍ ទាំងអស់ ដែលអង្គុយកកកុញក្នុងសាលារួម ស្តាប់សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដោយស្ងាត់មាត់ជ្រាប។ គាត់ម្យក្រដាសស្បែកចៀម ដែលគាត់ទើបនឹងអានទុក ហើយបន្លឺឡើងដោយសំឡេងហាក់ចង់ឈ្លក់បន្តិចអត់បន្តិច៖

- មិនបាច់និយាយក៏ដឹងថា ខ្ញុំកម្រនឹងទទួលសំពាធធ្ងន់ធ្ងរដូចលើកនេះណាស់។ បើប្រមើលមើលទៅ សាលានេះនឹងត្រូវបិទជាមិនខាន លុះត្រាតែជនដៃដល់នៅពីក្រោយការវាយប្រហារទាំងអស់នេះត្រូវចាប់ខ្លួនបាន។ ខ្ញុំសូមជំរុញឲ្យអ្នក ដែលដឹងព័ត៌មានអ្វីអំពីឧក្រិដ្ឋជនទាំងនេះ សូមមេត្តាចេញមក។

គាត់ឡើងទាំងទើសទើងចេញពីចន្លោះប្រហោងរូបភាព ហើយក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ៍ចាប់ផ្តើមជជែកគ្នាភ្លាម។

- ឥឡូវអ្នកដែលត្រូវរងការវាយប្រហារមានសិស្សហ្គ្រីហ្វីនដ៍ពីរនាក់ បើមិនគិតខ្មោចហ្គ្រីហ្វីនដ៍រំចមមួយទៀត ហើយសិស្សរ៉ានីនក្លាហូម្នាក់ ព្រមទាំងសិស្សហាហ្វ្លូលផហ្វូម្នាក់ទៀត។- មិត្តភក្តិបងប្អូនភ្លោះវីស្តីឈ្មោះ លី ចចដាន់ បូបាច់ប្រាប់ ដោយរាប់ម្រាមដៃ។ - តើពួកគ្រូមានកត់សំគាល់ឃើញទេថា សិស្សស្តីតីរីនទាំងអស់សុទ្ធតែមានសុវត្ថិភាព? *ទាយាទស្តីតីរីន ... បិសាចស្តីតីរីន ...*

ខនទីលុស ហ្វូដហ្វូ

ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនដេញពួកស្តីតីរិនចេញឲ្យអស់ទៅ?- វាស្រែកគ្រហឹម ព្រមទាំងទទួលបាននូវការរកកំក្រាល និងទះដៃយល់ស្របពីមនុស្សមួយចំនួន។

ញើស៊ី វីស្តីកំពុងតែអង្គុយលើកៅអីពីក្រោយ លី ប៉ុន្តែនេះជាលើកទីមួយហើយ ដែលវាមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងចង់ប្រកាសប្រាប់ពីទស្សនៈរបស់វាឲ្យអ្នកដទៃបានដឹងបានឮ។ វាមានទឹកមុខស្លែកស្លាំង ធ្វើក្បាលងងើ។

- ញើស៊ីស្រឡាំងកាំងហើយ- ចចប្រាប់ហេរីស្លាត់ៗ។ - សិស្សស្រីវ៉ាន់ក្លាហូម្នាក់នោះ: ... គឺម្នាក់ឈ្មោះ: ពេនេឡុប ក្លៀវធើរ...នាងគឺជាប្រធានសិស្ស។ វាប្រហែលជាមិនគិតថា បិសាចនោះហ៊ានដល់ថ្នាក់វាយប្រហារប្រធានសិស្សនោះឡើយ។

ប៉ុន្តែហេរីស្លាត់បានតែពាក់កណ្តាលទេ។ វាហាក់ដូចជាមិនអាចយប់គិតពីរូបភាពហ៊ីម៉ាយអូនី ដែលដេកស្លូកស្លឹងលើគ្រែគិលានដ្ឋានដូចចម្លាក់ថ្ម បានទាល់តែសោះ។ ហើយប្រសិនបើគេចាប់មិនបានឧក្រិដ្ឋជនក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ វាច្បាស់ជាត្រលប់ទៅរស់នៅជីវភាពចាស់ ជាមួយនឹងគ្រួសារឌីស្ទ្រីប៊ុតហើយ។ ថម រីតដល បានបកអាត្រាតពីហាហ្គ្រីដ ក៏ដោយសារតែគេត្រូវប្រឈមមុខនឹងការត្រឡប់ទៅ មជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រាពួកលោកិយវិញ ប្រសិនបើសាលាត្រូវបិទ។ ឥឡូវ ហេរីដឹងហើយថាពេលនោះគេមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា។

- តើពួកយើងគួរធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុនស្តារខ្យល់ដាក់ត្រចៀកហើរ។ - តើឯងគិតថាពួកគេសង្ស័យហាហ្គ្រីដទេ?

- ពួកយើងត្រូវតែទៅនិយាយជាមួយគាត់- ហេរីពោល លើកនេះសម្រេចចិត្តដាច់ស្រេចហើយ។ - ខ្ញុំមិនជឿថាគាត់ទេ លើកនេះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ធ្លាប់ព្រលែងបិសាចនោះកាលពីលើកមុន គាត់ច្បាស់ជាដឹងពីរបៀបចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ហើយ។ យើងគួរតែចាប់ផ្តើមពីត្រឹមនេះទៅ។

- ប៉ុន្តែអ្នកស្រី ម៉ាកហ្គូណាហ្គូល និយាយថាពួកយើងត្រូវតែនៅក្នុងអគាររបស់ពួកយើង លើកលែងតែនៅក្នុងថ្នាក់រៀន...

- ខ្ញុំគិតថា- ហេរីនិយាយខ្សឹបៗ - ដល់ពេលដែលត្រូវយកអាវុធចាស់របស់ប៉ាខ្ញុំចេញមកប្រើការទៀតហើយ។

*

ហេរីទទួលបានកេរមតិកតែមួយគត់ពីឪពុករបស់វា៖ គឺអាវុធកប់បាំងកាយពណ៌ប្រាក់ដ៏ងងឹតមួយ។ វាគឺជាឱកាសរបស់ពួកគេតែមួយគត់ ដើម្បីលួចចេញពីសាលាទៅជួបហាហ្គ្រីដ ដោយមិនឲ្យនរណាគេដឹង។ ពួកគេចូលគេងនៅម៉ោងធម្មតាដូចសព្វដង ហើយរង់ចាំរហូតទាល់តែនេវីល ឌីន និងស៊ីមុស្តលប់ពិភាក្សាផ្នែកពិធីបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយដេកលក់អស់ ទើបក្រោកឡើង ស្លៀកពាក់សាថ្មី ព្រមទាំងយកអាវុធកប់បាំងកាយគ្របពីលើខ្លួនពួកគេ។

ការធ្វើដំណើរតាមផ្លូវរៀងក្នុងប្រាសាទងងឹត និងគ្មានមនុស្សម្នាក់សោះ មិនមែនជារឿងសប្បាយនោះទេ។ ហេរី ដែលធ្លាប់តែដើរលេងជុំវិញប្រាសាទនាពេលយប់កាលពីមុនជាច្រើនដងមកហើយ មិនដែលប្រទះឃើញថា មានមនុស្សកកុញច្រើនយ៉ាងនេះទេ។ សាស្ត្រាចារ្យ ប្រធានសិស្ស និងខ្មោចដើរល្បាតទៅមកតាមផ្លូវរៀងជាគូៗ ពិនិត្យមើលក្រែងមានសកម្មភាពមិនធម្មតាកើតឡើង។ អាវុធកប់បាំងកាយរបស់ពួកគេមិនចេះបិទបាំងសំឡេងរបស់ពួកគេទេ ហើយស្ថានការណ៍វិះតែនឹងរីករាលដាលរ៉ុនដំពប់ជើង នៅចម្ងាយតែប៉ុន្មានម៉ែតពីកន្លែងដែលស្នេហាឈរយាមកាមតែប៉ុណ្ណោះ។ សំណាងល្អ ស្នេហាស្រាប់តែកណ្តាស់សឹងតែចំពេលដែលរ៉ុនស្តារស្រែកយឺដេរ។ ពួកគេជូរជូនខ្សាកពេលដែលដើរទៅដល់ទ្វារមុខ ធ្វើពីដើមសែន ហើយក៏រុញទ្វារបើកឡើងតិចៗ។

រាត្រីនោះមានផ្ទៃមេឃភ្លឺស្រឡះ ពោរពេញដោយដួងតារា។ ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ដើរសំដៅទៅកាន់បង្អួចមានពន្លឺនៃផ្ទះរបស់ហាហ្គ្រីដ ហើយទាល់តែពួកគេទៅដល់ចំពីមុខទ្វារមុខផ្ទះគាត់តែម្តង ទើបទាញអាវុធចេញ។

ខននីលូស ហូដហ្ស៍

ពួកគេគោរពទ្រង់បានប៉ុន្មានវិនាទីផង ហាហ្គ្រីដក៏ទាញទ្រង់បើកខ្លាំង។ ពួកគេទាំងបីឈរទល់មុខគ្នា ចំនែកឯហាហ្គ្រីដ កំពុងតែតម្រង់ស្នាដាក់ពួកគេ ព្រមទាំងមានឆ្កែប្រមាញ់ ឈ្មោះអាចង្កូម កំពុងតែព្រុសព្រួញនៅពីក្រោយគាត់។

- អូ!- គាត់បន្លឺឡើង ព្រមទាំងទម្លាក់អាវុធគាត់ចុះ ហើយសម្លក់ពួកគេ។ - ហើយចុះពួកឯងទាំងពីរនាក់ធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?
- ហើយយកអានោះមកធ្វើអ្វី?- ហេរីស្ទែរ ដោយចង្អុលដៃទៅកាន់ស្នាដាក់នោះ ខណៈពេលដែលពួកគេឈានជើងចូលទៅក្នុង។
- អត់អី...គ្មានអីទេ- ហាហ្គ្រីដនិយាយហើមៗ។ - ខ្ញុំស្មានតែជា...គ្មានបញ្ហាទេ...អង្គុយចុះមក...ចាំខ្ញុំទៅស្តង់តែឲ្យ...

គាត់ហាក់ដូចជាមិនដឹងថាខ្លួនកំពុងតែធ្វើអ្វីនោះទេ។ គាត់ធ្វើឲ្យកំពប់ទឹកចេញពីកំសៀវ សឹងតែធ្វើឲ្យភ្លើងរលត់ ហើយ បន្ទាប់មកទៀតធ្វើឲ្យបែកប៉ាន់តែ ដោយសារតែគាត់កាន់ណែនពេក។

- លោកមិនអីទេរឺ ហាហ្គ្រីដ?- ហេរីស្ទែរដី។ - តើលោកមានបានឮដំណឹងពីហើម៉ាយអូនីទេ?
- អូ! ខ្ញុំឮតើ- ហាហ្គ្រីដតប រាងបែកសំឡេង។

គាត់ចេះតែមើលតាមបង្អួចរហូត។ គាត់ចាក់ទឹកក្តៅឲ្យពួកវាពីរកែវធំៗ (គាត់ភ្លេចដាក់តែចូល) ហើយរៀបនឹងដាក់នំ តំណាប់ផ្លែឈើមួយបន្ទះលើចាន ស្រាប់តែមានសំឡេងគោរពខ្លាំងៗបន្តិចឡើង។

ហាហ្គ្រីដធ្វើជ្រុះនំតំណាប់ផ្លែឈើក្អក។ ហេរី និងរ៉ុនមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកទាំងស្គន់ស្គោរ បន្ទាប់មកក៏យកអាវុធក បំបាំងកាយមកគ្របពីលើខ្លួនពួកគេ ហើយដកថយទៅកន្លែងជញ្ជាំង។ ហាហ្គ្រីដពិនិត្យមើលចាំឲ្យពួកគេលាក់ខ្លួនរួចរាល់ហើយ សិន រួចក៏កញ្ជក់យកស្នាដាក់គាត់ ព្រមទាំងបើកទ្វារគ្រាំងសាជាថ្មីម្តងទៀត។

- សាយណ្ណសូស្តី ហាហ្គ្រីដ។

គឺលោកដាំបំបល់ដី។ គាត់ដើរចូលមកក្នុង ទាំងទឹកមុខនឹងផឹម ហើយមានបុរសម្នាក់ទៀតរូបរាងចម្លែកខ្លាំងខុសពីធម្មតាដើរ ចូលតាមពីក្រោយ។

ជនចម្លែកនោះជាបុរសកន្លាត កន្ត្រៃម្នាក់ដែលមានសក់ស្កូវរួញ ទឹកមុខពោរពេញដោយភាពអន្ទះសា។ គាត់ស្លៀកសម្លៀក បំពាក់លាយលំគ្មោះ មានតាំងពីអាវកាក់ខ្លាស់ម្តុលឆ្លុះៗ ក្រវាត់កពណ៌ក្រហមឆ្មៅ និងស្បែកជើងកង្កែបពណ៌ស្វាយមានចុងស្រួចៗ។ ក្រោមដៃរបស់គាត់មានកាន់មួកមូលពណ៌បៃតងដូចក្រូចឆ្មារ។

- នោះគឺជាថៅកែប៉ាទេតើ!- រ៉ុនស្រែកតិចៗ។ - ខននីលូស ហូដហ្ស៍ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងផទមន្ត!
- ហេរីដាក់រ៉ុនមួយកែងដៃអស់មួយទំហឹងទំរាំតែឲ្យវាបិទមាត់បាន។

ហាហ្គ្រីដប្រែជាមានទឹកមុខស្មោះស្ម័គ្រ និងបែកញើសជោក។ គាត់ទម្លាក់ខ្លួនអង្គុយចុះលើកៅអី ម្តងសម្លឹងមើលទៅ ដាំបំបល់ដី ម្តងសម្លឹងមើលទៅខននីលូស ហូដហ្ស៍។

- រឿងរ៉ាវមិនល្អទេ ហាហ្គ្រីដ- ហូដហ្ស៍និយាយកំបុតៗ។ - រឿងរ៉ាវពិតជាដុនដាបមែនទែនហើយ។ ត្រូវតែមក។ មានការវាយ ប្រហារបួនដងមកហើយទៅលើអ្នកដែលកើតពីពួកលោកិយ។ បញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរណាស់ហើយ។ ក្រសួងត្រូវតែចេញមុខដោះស្រាយ។

- ខ្ញុំមិនដែលទេ- ហាហ្គ្រីដប្រកែក ដោយបង្ហាញទឹកមុខអង្វរករដាក់ ដាំបំបល់ដី - លោកដឹងហើយថាខ្ញុំមិនដែលទេ លោក សាស្ត្រាចារ្យដាំបំបល់ដី លោក...

- ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកជ្រាបណា ខននីលូស ថាខ្ញុំមានទំនុកចិត្តទាំងស្រុងចំពោះហាហ្គ្រីដ- ដាំបំបល់ដីបន្តិចឡើង ដោយជ្រួញ ចិញ្ចឹមដាក់ហ្វូជ័រ។

ខននីលូស ហ្វូដ្យូ

- ស្តាប់ណា អាណិតលូស- ហ្វូដ្យូនិយាយទាំងមិនស្រួល។ - ភ័ស្តុតាងទាំងឡាយសុទ្ធតែសំដៅមកហាហ្គ្រីដទាំងអស់។ ក្រសួងត្រូវតែធ្វើអ្វីម្យ៉ាង...អភិបាលសាលាបានមកទាក់ទងហើយ។

- ក៏ប៉ុន្តែ ខននីលូស ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកចុះថា ទោះជានាំហាហ្គ្រីដទៅបាត់ ក៏មិនអាចជួយអ្វីបានសូម្បីតែបន្តិច - ដាំប័លដ័រ ស្រដី។ ភ្នែកពណ៌ខៀវរបស់គាត់ពោរពេញទៅដោយភ្លើងកំហឹង ដែលហោរមិនដែលឃើញពីមុនមកទេ។

- សម្លឹងមើលបញ្ហានេះពីទស្សនវិស័យខ្ញុំវិញ - ហ្វូដ្យូប្រកែក ព្រមទាំងតំរំតំរង់ម្នាក់របស់គាត់ហាក់មិនត្រូវចិត្ត។ - ខ្ញុំទទួល សំពាធច្រើនណាស់ហើយ។ ត្រូវតែឲ្យគេឃើញថាបានធ្វើអ្វីខ្លះ។ ប្រសិនបើមិនមែនជាហាហ្គ្រីដមែននោះ គាត់នឹងត្រឡប់មកវិញ ហើយមិនជាប់ពាក់ព័ន្ធអ្វីទៀតទេ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំត្រូវតែចាប់គាត់ទៅ។ នេះជាបញ្ហា។ ប្រសិនបើមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចខ្ញុំទេ...

- ចាប់ខ្ញុំ?- ហាហ្គ្រីដបន្តឡើង ខ្លួនកំពុងតែញញឹញញ័រ។ - ចាប់ខ្ញុំទៅណា?

- តែមួយរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ- ហ្វូដ្យូនិយាយ ដោយមិនហ៊ានមើលឲ្យចំភ្នែកហាហ្គ្រីដឡើយ។ - មិនមែនជាការដាក់ទណ្ឌ កម្មទេ ហាហ្គ្រីដ គ្រាន់តែជាការការពារទុកជាមុនប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើចាប់បានអ្នកផ្សេងវិញ លោកនឹងទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យចេញ មកវិញ ហើយនិងទទួលបាននូវការសុំអភ័យទោសដ៏ពេញលេញ...

- កុំថា អាសកាបាន ឲ្យសោះណា?- ហាហ្គ្រីដនិយាយគ្រលុះ។

ហ្វូដ្យូមិនទាន់បានទាំងឆ្លើយតបវិញផង ស្រាប់តែឮសូរសំឡេងគោះទ្វារម៉ាងៗ។

ដាំប័លដ័រជាអ្នកទៅបើកទ្វារ។ លើកនេះហោរត្រូវមួយកែងដែរវិញចាំឆ្អឹងជំនិះ វាភ្លេចខ្លួន ដង្កក់បិះពូជល់គេ។

លោក លូស៊ីស មេលហ្វ្វាយ បោះជំហានវែងៗចូលមកក្នុងខ្ទមរបស់ហាហ្គ្រីដ ក្នុងសម្លៀកបំពាក់អាវខ្ពកធ្វើដំណើរពណ៌ខ្មៅ ដីវែងមួយ រីឯទឹកមុខប្រកបដោយស្នាមញញឹមសោមនស្សដ៏សោះកក្រោះមួយ។ អាចង្អុមចាប់ផ្តើមគ្របើម។

- មកដល់ទីនេះហើយវី ហ្វូដ្យូ- គាត់បន្តឡើងដោយយល់ស្រប។ - ល្អ ល្អ...

- តើលោកមកធ្វើអ្វីទីនេះ?- ហាហ្គ្រីដគំហកដាក់ទាំងខឹងសម្បា។ - ចេញពីផ្ទះខ្ញុំភ្លាមទៅ!

- សម្លាញ់អើយ! សូមជឿខ្ញុំចុះ ខ្ញុំគ្មានចិត្តបន្តិចណាចង់មកជាន់ ... អី ... ឯងហៅកន្លែងនេះថាជាផ្ទះដែរ?- លូស៊ីស មេលហ្វ្វាយ ស្រដី ព្រមទាំងបង្ហាញទឹកមុខមើលងាយមើលថាក ខណៈពេលដែលគាត់ក្រឡេកមើលជុំវិញផ្ទះតូចនោះ។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែ ទាក់ទងមកសាលា ហើយគេប្រាប់ខ្ញុំថានាយកសាលានៅទីនេះតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

- ហើយចុះ តើលោកមានការអ្វីជាមួយខ្ញុំទៅ លូស៊ីស?- ដាំប័លដ័រសួរ។ គាត់និយាយយ៉ាងមានសុដីវធម៌ តែភ្លើងកំហឹង នៅតែពាលរាលក្នុងកែវភ្នែកពណ៌ខៀវរបស់គាត់ដដែល។

- គឺដំណឹង អាក្រក់ ដាំប័លដ័រ- លោកមេលហ្វ្វាយឆ្លើយទាំងខ្លួល ព្រមទាំងយកក្រដាសស្បែកចៀមមួយដុំវែងចេញមក - ប៉ុន្តែអភិបាលយល់ថា ល្មមដល់ពេលដែលលោកត្រូវជៀសទៅម្ខាងហើយ។ នេះគឺជា បញ្ហាព្យួរឈ្មោះ ... លោកនឹងឃើញ ហត្ថលេខាទាំងដប់ពីរលើក្រដាសនេះ។ ខ្ញុំក្រែងតែពួកយើងយល់ថា លោកកំពុងតែថមថយហើយ។ តើមានការវាយប្រហារប៉ុន្មាន ដងហើយមកដល់ពេលនេះ? ពីរលើកទៀតហើយនារសៀលនេះ មែនទេ? បើរឿងវាវែងនៅតែអញ្ចឹងតទៅទៀត ច្បាស់ជាគ្មានសល់ មនុស្សកើតពីពួកលោកិយម្នាក់នៅសាលាហុកវ៉ាតនេះទេ ហើយយើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែដឹងហើយថា វានឹងធ្វើឲ្យខាតបង់ធ្ងន់ធ្ងរ ដល់សាលាប៉ុណ្ណា។

- អូ! ឥឡូវ ស្តាប់ខ្ញុំសិន លូស៊ីស- ហ្វូដ្យូប្រកែក ហាក់ដូចជាក៏ន្តរាំង - ដាំប័លដ័រត្រូវព្យួរឈ្មោះ...ទេ ទេ...ដល់ដំណាក់ កាលនេះ យើងមិនចង់ឲ្យ...

ខនទីលុស ហូដហ្ស៍

- ការតែងតាំង...រឺក៏ការព្យួរឈ្មោះ...នាយកសាលា គឺជាកិច្ចការរបស់អភិបាលនោះទេ ហូដហ្ស៍- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ កាត់យ៉ាងរលូន។ - ហើយដោយហេតុតែ ដាំប័លដ័រ គ្មានលទ្ធភាពអាចបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងអស់នេះបាន...

- ឥឡូវចាំមើលនៃ លូស៊ីស ប្រសិនបើសូម្បីតែ ដាំប័លដ័រ ក៏មិនអាចបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងនោះបានផង...- ហូដហ្ស៍ ស្រដី ឥឡូវបូរមាត់ខាងលើរបស់គាត់បែកញើសជោក - ខ្ញុំចង់បានន័យថា តើនរណាធ្វើរឺក៏ទៅ?

- ចាំមើលទៅគង់តែដឹងទេ- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ ដោយបញ្ចេញស្នាមញញឹមបង្កប់ដោយពិសពុល។ - ប៉ុន្តែដូចដែល ពួកយើងទាំងដប់ពីរនាក់បានបោះឆ្នោតរួចហើយ...

ហាហ្គ្រីដក្រោកឈរឡើងភ្លាម ក្បាលពណ៌ខ្មៅដ៏ស្រមោមស្រមាមរបស់គាត់និចប៉ះនឹងពិតាន។

- ហើយតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលលោកត្រូវគំរាមកំហែង និងបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ដើម្បីបង្ខំពួកគេឲ្យយល់ព្រម ហាំ! មេលហ្វ័យ?- គាត់ស្រែកមួយទំហឹង។

- ពុទ្ធា! ពុទ្ធា! លោកដឹងទេ ថ្ងៃណាមួយកំហឹងរបស់លោកច្បាស់ជាគ្លាយជាមោហ៍បាំងមុខលោកឲ្យមានបញ្ហាជាមិនខាន ទេ ហាហ្គ្រីដ- លោកមេលហ្វ័យសឹកសម្តីតបវិញ។ - ខ្ញុំសូមទូន្មានលោកទៅចុះ ថាគួរតែកុំស្រែកដាក់អ្នកយាមនៅអាសកាបានបែប នេះអី។ ពួកគេច្បាស់ជាមិនចូលចិត្តអាកប្បកិរិយាដូច្នោះឡើយ។

- លោកមិនអាចយកដាំប័លដ័រចេញបានទេ!- ហាហ្គ្រីដស្រែក ធ្វើឲ្យអាចង្អុមឆ្កែប្រមាញ់ញ័រខ្លួន យំញើកៗលូនចូលទៅក្នុង កន្ត្រករបស់វា។ - បើដកគាត់ចេញ អ្នកដែលកើតពីពួកលោកិយទាំងនោះច្បាស់ជាគ្មានឱកាសរស់ទេ! ច្បាស់ជាមានការសម្លាប់ រង្គាលជាមិនខាន!

- កុំឆេវឆាវពេក ហាហ្គ្រីដ- ដាំប័លដ័រស្រដីយ៉ាងឈ្លាសវៃ។ គាត់បែរមកមើល លូស៊ីស មេលហ្វ័យ។

- ប្រសិនបើអភិបាលចង់ដកខ្ញុំចេញនោះ លូស៊ីស ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តនឹងជៀសទៅម្ខាង។

- ប៉ុន្តែ...- ហូដហ្ស៍និយាយតតិបតតុប។

- ទេ!- ហាហ្គ្រីដគ្រហឹម។

ដាំប័លដ័រមិនដកក្រសែភ្នែកពណ៌ខៀវភ្លឺថ្លារបស់គាត់ ចេញពីភ្នែកពណ៌ប្រផេះគ្មានវិញ្ញាណរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ឡើយ។

- ទោះបីយ៉ាងណាក៏ដោយ- ដាំប័លដ័រពោល ដោយរៀបចំពាក្យសម្តីមួយៗច្បាស់ៗ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេស្តាប់ភ្លេចពាក្យ ណាមួយ - លោកគួរដឹងថា ខ្ញុំនឹងចាកចេញពីសាលានេះដោយសុទ្ធចិត្ត លុះត្រាតែកាលណា នៅទីនេះគ្មាននរណាម្នាក់ស្មោះត្រង់ នឹងខ្ញុំទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ លោកក៏គួរដឹងដែរថា ជំនួយនឹងតែងតែផ្តល់ឲ្យជានិច្ចនៅសាលាហុកវ៉ាត បានដល់អ្នកដែលដង្ហោយរកវា។

ពេលមួយភ្លែតនោះ ហេរីស៊ីងតែប្រាកដក្នុងចិត្តហើយថា ភ្នែករបស់ដាំប័លដ័របានក្រឡេកមួយភ្លាមចំសំដៅមកកន្លៀត ជញ្ជាំង ដែលវា និងរ៉ុនកំពុងតែពូន។

- ពិតជាមានមនោសញ្ចេតនាជ្រៅមែន សូមសរសើរ- មេលហ្វ័យនិយាយ ព្រមទាំងបង្ហាន់ខ្លួនចុះ។ - ពួកយើងទាំងអស់គ្នា នឹងចាំមិនភ្លេចទេដល់ ... អី ... មធ្យោបាយគ្រប់គ្រងពិសេសមានតែមួយរបស់លោក ហើយសង្ឃឹមថាអ្នកជំនួសរូបលោកនឹងមាន សមត្ថភាពអាចទប់ស្កាត់...អ្វី...ការសម្លាប់រង្គាលនេះ។

¹ ត្រង់នេះ លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ចង់ធ្វើត្រាប់តាមសំឡេងរបស់ហាហ្គ្រីដ។

ខនទីលុស ហ្វូដហ្វឺ

គាត់ដើរទៅបើកទ្វារផ្ទះ ហើយលំខិនកាយរង់ចាំឲ្យដាំប៉លដ័រចេញ។ ហ្វូដឡី ដែលនៅមិនស្ងៀមជាមួយនឹងម្នករបស់គាត់ រង់ចាំឲ្យហាហ្គ្រីដទៅមុនគាត់ ប៉ុន្តែហាហ្គ្រីដនៅឈរទ្រឹង ដកដង្ហើមវែងៗ ហើយនិយាយយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នថា៖

- ប្រសិនបើមាននរណាចង់រក របស់អ្វីម្យ៉ាង ពួកគេគ្រាន់តែទៅតាម រឹងពាង ទៅ បានហើយ។ ពួកវានឹងនាំផ្លូវអ្នកនោះ! ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

ហ្វូដឡីសម្លក់មើលគាត់ទាំងស្រឡាំងកាំង។

- បានហើយ ខ្ញុំទៅហើយ- ហាហ្គ្រីដស្រដី ព្រមទាំងយកអាវុធីធ្វើពីស្បែកសត្វកំពីងដូងមកពាក់។ ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់ហៀបនឹងដើរចេញទៅតាមហ្វូដឡី ស្រាប់តែគាត់បង្អង់ដំណើរម្តងទៀត ហើយស្តីខ្លាំងៗ៖

- ហើយនរណាម្នាក់ត្រូវឲ្យចំណី អាចង្កុម ផងពេលខ្ញុំទៅបាត់។

ទ្វារបិទព្រលិតគ្រាំង ហើយរុំនក៏ទាញអាវុធីខ្ពស់បំបាំងកាយចេញ។

- ឥឡូវពួកយើងអាសន្នធំហើយ- វានិយាយទាំងស្តែកស្តា។ - គ្មានដាំប៉លដ័រទៀតទេ។ ពួកគេប្រហែលជាបិទសាលាទៀតផងនាយប់នេះ។ ច្បាស់ជាមានការវាយប្រហារមួយថ្ងៃម្តងហើយ ពេលអត់គាត់នៅ។

អាចង្កុមចាប់ផ្តើមស្រែកលូ ព្រមទាំងខ្លះខ្លាចលើទ្វារបិទជិតនោះ។